

РЕШЕНИЕ

№ 90

гр. Ловеч, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, I СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА

Членове: ВАСИЛ АНАСТАСОВ
РАДОСЛАВ АНГЕЛОВ

при участието на секретаря ДАНИЕЛА КИРОВА
в присъствието на прокурора К. Енч. П.
като разгледа докладваното от МАГДАЛЕНА СТАНЧЕВСКА Въззивно
наказателно дело от общ характер № 20224300600339 по описа за 2022
година
за да се произнесе, съобрази:

С присъда № 18/10.05.2022 г. по НОХД 545 по описа з 2021 г., Ловешкият районен съд е признал подсъдимия В. Н. П., с ЕГН *****, за виновен в това, че на 19.08.2018 г., около 00.22 часа, в гр. Ловеч, на бул. „България“, в близост до сградата на Областна администрация Ловеч, в съучастие като съизвършител с Н. М. П. и К. П. М., двамата от гр. ***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, причинил на Г. Г. Н. от гр. Ловеч, средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на дясната лакътна кост, обуславяща трайно затрудняване на движението на дясната ръка за около 4-5 месеца, поради което и на основание чл.129, ал. 2 във връзка с ал.1 във вр. с чл. 20, ал. 2 и чл.54 от НК го осъдил на шест месеца лишаване от свобода.

Съдът на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода на В. Н. П. за срок от три години

от влизане на присъдата в сила.

Съдът е признал подсъдимия К. П. М., с ЕГН *****, за виновен в това, че на 19.08.2018 г., около 00. 22 часа, в гр. Ловеч, на бул. „България“, в близост до сградата на Областна администрация Ловеч, в съучастие като съизвършител с В. Н. П. и Н. М. П., двамата от гр. ***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, причинил на Г. Г. Н. от гр. Ловеч, средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на дясната лакътна кост, обуславяща трайно затрудняване на движението на дясната ръка за около 4-5 месеца, поради което и на основание чл.129, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 и чл. 54 от НК го осъдил на шест месеца лишаване от свобода.

Съдът на основание чл.66, ал.1 от НК е отложил изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода на К. П. М. за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

Съдът е признал подсъдимия Н. М. П., с ЕГН *****, за виновен в това, че на 19.08.2018 г., около 00. 22 часа, в гр. Ловеч, на бул. „България“, в близост до сградата на Областна администрация Ловеч, в съучастие като съизвършител с В. Н. П. и К. П. М., двамата от гр. ***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, причинил на Г. Г. Н. от гр. Ловеч, средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на дясната лакътна кост, обуславяща трайно затрудняване на движението на дясната ръка за около 4-5 месеца, поради което и на основание чл.129, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 и чл.54 от НК го осъдил на шест месеца лишаване от свобода.

Съдът на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на наложеното наказание лишаване от свобода на Н. М. П. за срок от три години от влизане на присъдата в сила.

Съдът е постановил веществените доказателства: 4 бр. CD диск, след влизане на присъдата в сила, да останат по делото, а 1 брой флаш-памет, черна на цвят, след влизане на присъдата в сила, да се върне на В.Л.Т. от гр. ***.

Съдът е осъдил подсъдимите В. Н. П., К. П. М. и Н. М. П., с горната самоличност, солидарно да заплатят на Г. Г. Н. от гр. ***, ЕГН *****, сумата от 2 000. 00 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, начиная от датата на увреждането - 19.08.2018 г. до окончателното й

изплащане, както и направените по делото разноси в размер на 1 000. 00 лева, като иска за разликата до размера на претендираната сума от 10 000. 00 е оставил без уважение, като неоснователен и недоказан,

Съдът е осъдил подсъдимите В. Н. П., К. П. М. и Н. М. П., с горната самоличност, солидарно да заплатят на ОД на МВР Ловеч разноси по делото в размер на 577.20 лева, а на Районен съд Ловеч разноси в размер на 210.00 лева и сумата от 80.00 лева държавна такса върху уважения размер на гражданския иск.

Пред настоящата инстанция е постъпила въззивна жалба от Н. М. П., В. Н. П. и К. П. М., чрез адв. Т. Ц., с която молят да се отмени изцяло първоинстанционната присъда в наказателната и в гражданската част и да бъдат признати за невиновни в извършване на това престъпление.

Излагат, че липсват каквито и да са преки доказателства, че са причинили умишлено на гражданския ищец в съучастие като съизвършители средната телесна повреда - травматично счупване на дясна лакетна кост, което обусловило трайно затрудняване на движението на дясната му ръка за около 4-5 месеца.

Сочат, че самият пострадал в показанията си като свидетел в съдебно заседание е заявил, че сам се е лекувал, като е направил превръзка с бинт и периодът, в който е имал затруднения с дясната си ръка не е бил по-дълъг от месец. Твърдят, че пострадалият е признал, че медицинско лечение, каквото е задължително според изслушаните медицински експертизи, изразяващо се в гипсова имобилизация за 45 дни, не му е извършвано. Намират, че е налице колизия между твърденията на самия пострадал и възприетата от съда обвинителна теза за трайно затруднение движенията на дясната ръка на пострадалия за период от четири-пет месеца, тъй като не е съответна на събраните доказателства.

Излагат довод, че нито едно от вещите лица по изслушаните две съдебно-медицински експертизи не дава отговор на въпроса защо в конкретния случай липсва задължителната при такива фрактури симптоматика - много силна болка, подуване и оток на наранената област, промяна в цвета на кожата в синкаво-виолетово в областта на фрактурата. Сочат, че такива не са констатирани при извършения преглед на лицето от съдебния лекар д-р Д. на 24.08.2021 г., което се установява от издаденото от

него съдебно-медицинско удостоверение на л. 45 от досъдебното производство. Приемат, че такива симптоми липсват в цялата приложена по делото медицинска документация.

Пред въззивната инстанция се застъпва теза, че нито един от разпитаните по делото свидетели, с изключение на гражданския ищец, не ги е посочил и разпознал като извършители на вмененото им престъпно деяние. Сочат, че от заключенията на комплексната видео-техническа и лицево-идентификационна и видео-техническа експертизи също не може да се установи, че са лицата, които са участвали в твърдения от обвинението инцидент.

Пред настоящата инстанция е постъпила въззивна жалба от адв. В. Н., повереник на Г. Г. Н., като моли да се измени присъдата в частта, в която е определен размера на наказанията на подсъдимите В. Н. П., К. П. М. и Н. М. П. и в частта, в която е отхвърлен гражданския иск за горницата от 2 000. 00 лева до пълния претендирай размер от по 10 000. 00 лева.

Сочи, че с обжалваната присъда съдът е признал подсъдимите за виновни по повдигнато обвинение за извършено от подсъдимите престъпление по чл. 129, ал. 2 от НК във вр. с ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК и им е наложил наказание на всеки от тях в размер на по шест месеца лишаване от свобода, като на основание чл. 66, ал. 1 от НК е отложил изпълнението на така определеното наказание за срок от три години от влизане на присъдата в сила. Счита, че след като съдът правилно е стигнал до извода за виновността на подсъдимите, неправилно е наложил наказание близко до долната граница, предвидена от закона. Излага, че следва да им бъде наложено наказание лишаване от свобода в рамките над средните стойности, предвидени в чл. 129, ал. 2 от НК, каквото са поискали от състава на първоинстанционния съд.

По отношение на отхвърления граждански иск за горницата от 2 000. 00 лева до пълния претендирай размер от по 10 000. 00 лева, моли да се уважи в пълния претендирай размер, тъй като размерът на неимуществените вреди е доказан, предвид претърпените болки и страдания и дългия период, през който пострадалият се е възстановявал от травмите. Адв. Н. приема, че сумата от 2 000. 00 лева е силно занижена оценка за тези вреди, касаещи нанесена средна телесна повреда.

В съдебно заседание представителят на ОП-Ловеч даде становище да се постанови решение, с което да се потвърди присъдата на първата инстанция. Излага, че разпитаните свидетели в съдебно заседание не са допринесли до установяване на нови факти. Посочва, че са налице достатъчно доказателства относно авторството на деянието, като са налице и преки очевидци на самото деяние – свидетелката А.И., която посочва, че и тримата подсъдими едновременно са нанасяли удари на пострадалия. Излага, че има и медицински данни, медицинската експертиза, рентгенови снимки. Изразява съгласие, че експертизата е по писмени данни, но посочва, че съдебното удостоверение дава по своята същност достатъчно информация за вида и давността на увреждането, което е в пряка причинна връзка със самото деяние и датата, на която е извършено. Посочва, че е налице анализ и на видеозаписите.

Приема, че е налице инцидент на партера, пострадалият е псувал, приключил е инцидента и подсъдимите са се върнали обратно в ресторанта. Намира, че у подсъдимите е възникнало желанието за саморазправа, като тяхното желание може да се формира като извод, именно, че те не само са излезли от хотела след като е приключил този инцидент, но и са изминали едно значително разстояние 150-200 метра преследване на пострадалия, т. е у тях е имало едно формирано намерение да „му потърсят сметка и да се разправят с него“, което определя техния умисъл за извършване на деяние.

Намира за неоснователна и жалбата на пострадалия, тъй като съдът е съобразил всички доказателства относно обществената опасност на деянието, личността на тримата извършители и е постановил законосъобразна присъда.

В съдебно заседание пострадалият, редовно призован, не се явява, а се представлява от адв. Н., който моли да се уважи подадената от тях въззивна жалба.

Счита, че първоинстанционния съд е изложил подробни мотиви, в които е обсъдил всички относими доказателства и правилно е стигнал до заключението, че са налице достатъчно доказателства за вината на тримата осъдени лица. Намира за неоснователно твърдението във въззивната жалба, че не е отбелязано в съдебномедицинското удостоверение травмата, тъй като е записано от д-р П.Д., че дясната предмишница е превързана, което подкрепя тезата на доверителя му, че сам си е направил тази превръзка и заради това няма описана самата травма от счупването.

Приема, че не следва да се дава вяра на разпитаните свидетели, тъй

като, ако подсъдимите са били до входа на самия хотел, те не са могли да видят, че доверителят му е тръгнал посока мястото, където се е случил инцидента, т.е. към съда. Изразява съмнение по отношение на точния спомен на свидетелети кой точно след кого се е върнал нагоре по стълбите, при положение, че е имало много хора слезли. Счита, че дори да се възприеме, че подсъдимите са се върнали в ресторанта, не е налице пречка, след като са стигнали горе на етаж, тримата да се разберат, че трябва да си отмъстят на доверителят му, да тръгнат след него и отново да слязат по тези стълби, за да извършат това, което е станало.

Счита, че има достатъчно доказателства, че доверителят му 4-5 месеца е преживял сериозни болки и страдания, тъй като се касае за централното счупване и множество рани. Посочва, че от факта, че сам е решил да си постави превръзка, а не да бъде извършена тази интервенция от медицинско лице, не е основание да се ограничи размера на гражданския иск.

Моли да им се присъдят разноски за настоящата съдебна инстанция.

В съдебно заседание въззивниците се явяват лично и с адв. Ц., който моли да се уважи въззивната жалба. Защита излага, че обвинението не е доказано по отношение на авторството на деяние и съставомерност на телесно увреждане по чл. 129 от НК.

Адв. Ц. не приема, че едно лице с такова увреждане спокойно след инцидента може да се върне в бара, да изпие няколко уискита, по негови признания, да си вземе якето и телефона, да си се прибере в къщи, на другия ден да си прави някакви превръзки, след два дни да отиде след два дни на рентгенова снимка, след още два дни да отиде на освидетелстване от съдебен лекар и този съдебен лекар по никакъв начин и никъде да не констатира изискуемите при такива травми увреждания и вторични белези, каквито д-р Г. в своето заключение е посочила – подуване, с голям оток, червено-виолетово оцветяване на местото на травмата на фрактурата, силна болка и прочие. Защитата излага, че единствените обективни доказателства могат да бъдат изведени от показанията на самия пострадад. Не приема, че 4-5 месеца трае възстановяването от такава травма, а самият пострадад казва, че за не повече от месец си е бил абсолютно здрав.

Адв. Ц. посочва, че липсват доказателства, че на тази дата му е причинена тази средна телесна повреда, ако се приеме, че наистина се касае за такова травматично увреждане. Излага, че пострадалият цял ден е бил по заведения и е употребявал алкохол.

На следващо място, защита счита, че по никакъв начин не е установено тримата да са автори на престъпното деяние. Сочи, че при извършване на разпознаването тримата въззивници са били построени заедно със служителя на полицията, от които явно се отличават и тримата.

В съдебно заседание Н. П., К. М. и В. П. поддържат казаното от адв. Ц. и молят да бъдат признати за невиновни и оправдани за престъплението, за което са осъдени.

Настоящата инстанция, като съобрази постъпилите въззивни жалби и събраните по делото доказателства, намира за установено следното :

В. Н. П. живее в гр.***, обл. Ловешка, регистриран е като земеделски производители и е неосъждан.

К. П. М. живее в гр.***, обл. Ловешка, работи като оператор на тежки машини във „Виастрой“ АД - гр. Ловеч и е неосъждан.

Н. М. П. живее в гр.***, обл. Ловешка, работи към ЗП „В. П.“ - гр. *** и е с чисто съдебно минало.

На 18.08.2018 г., вечерта, в ресторанта на хотел ***, намиращ се в гр.Ловеч, се състояло тържеството по случай сключване на граждански брак между Р. М.а и В.Т.. На сватбата като гости присъствали и тримата въззници - В. П., К. М. и Н. П..

Същата вечер на 18.08.2018 г., около 20. 00 часа, св. Г. Н. отишъл на рожден ден на свой приятел. Празненството било в заведението „Д.“, което се намирало на първия етаж на хотел ***. Н. употребил алкохол и около 22. 00 часа излязъл от заведението. След като излязъл от заведението, той чул музика от ресторанта на хотел *** и решил да се качи, за да види какво празнуват. Н. отишъл в ресторанта, излязъл на терасата, изпушил една цигара и напуснал ресторанта. Малко след това, той отново посетил ресторанта. Н. видял, че празнуващите играят хоро, хванал се на него, но тъй като не се справил добре, се отказал. Той взел в ръце едно малко момченце и започнал да го подхвърля високо, което силно изплашило майката на детето. Поведението на Н. направило впечатление на гостите на сватбата, между които били и свидетелите И.Т. и И.П.. Един от сервитьорите в ресторанта го хванал за ръката и го повел към изхода, като му казал да напусне тържеството. Дошли и други гости, които обградили Н.. Св. Н. се изплашил и избягал оттам, като бил последван от група мъже от гостите на тържеството, между които и Н. П., К. М. и В. П.. Н. тръгнал в посока центъра на града. Тъй като поведението му подразнило Н. П., К. М. и В. П., малко след това те тръгнали след него.

Св. Н. тръгнал да се прибира към дома си и минал покрай западната страна на Съдебната палата в гр.Ловеч. На една пейка до входа за конвоирани лица той видял три момичета - свидетелките А.И., М.Д. и Т.Т., от които познавал само първата. Те тъкмо ставали от пейката и тръгнали бавно в

посока към училище „В. Левски“. Н. заговорил св. А.И. и тръгнал да върви заедно с тях, като се движели по тротоара на бул. „България“, от страната на сградата на съдебната палата. Тези им действия били заснети от охранителните камери, разположени на сградата на Съдебната палата. Било около 00.22 часа на 19.08.2018 г., когато Н. и трите свидетелки наближили пешеходната пътека, която се намирала в близост до сградата на Областна администрация Ловеч, срещу аптека „Сеюа“. В този момент свидетелката А.И. забелязала трима души, които вървели с бързо темпо на отсрещния тротоар. Те пресекли бул. „България“ и се насочили към тях. Това били Н. П., К. М. и В. П., които се приближили до свидетеля Н., като първо го ударил В. Н. П. с юмрук в лицето и Н. паднал на земята. Тримата въззивници започнали едновременно да го удрят с ръце и да го ритат с крака. Св. Н. вдигнал ръцете си, за да се предпази да не го удрят в главата, като след един от ударите усетил силна болка в областта на предмишницата на дясната ръка. Няколко разменени реплики между подсъдимите и пострадалия. Св. А.И. видяла, че и тримата мъже едновременно нанасяли на пострадалия множество удари с крака, докато той бил на земята.

В този момент, изплашени от случващото се, свидетелките Т.Т. и М.Д. тръгнали към сградата на РУ на МВР Ловеч, за да съобщят за инцидента. По пътя те видели светлините на автомобил и го спрели, като махали с ръце. Автомобилът спрял и от него слязъл един мъж, на когото те посочили случващия се побой. Н. П., К. М. и В. П. видели това и преустановили побоя над свидетеля Н.. Те се отдалечили се в посока към хотел ***, като вървели по тротоара покрай съдебната палата. В този момент мъжът, когото свидетелките спрели, отишъл при пострадалия, помогнал му да се изправи и му подал падналият на земята часовник. Междувременно св. М.Д. успяла да съобщи в полицията за инцидента. На място пристигнали двама полицаи – св. Д.Ц. и И.И.. Двамата разпитали Н. какво се е случило. Той им заявил, че се чувства добре и ще се прибере сам в дома си.

След като полицейските служители си тръгнали, св. Н. се върнал обратно в бар „Д.“, намиращ се на партера на хотел ***, за да си вземе телефона. Той разговарял за кратко със св. С.Т., на когото се оплакал, че бил бит и му показал нараняванията и охлузванията по тялото си, след което си тръгнал за в къщи.

На 20.08.2018 г., след преглед от лекар и направена рентгенова снимка, се установило, че на Н. е причинено счупване на лакетна кост на дясната ръка.

Видно от заключението на вещото лице по назначената и изслушана в хода на съдебното следствие съдебно-медицинска експертиза по писмени данни, на Г. Н. били причинени множество травматични изменения предимно по главата и тялото, които са му причинили временно и неопасно разстройство на здравето. На същия било причинено и травматично счупване на дясната лакетна кост, повреда обуславяща затруднение движенията на дясната ръка за около 4-5 месеца /трайно/. Според вещото лице, в наличната по делото документация не се установили данни за разстройство на здравето временно опасно за живота или постоянно разстройство на здравето, неопасно за живота. Според експерта, тази телесна повреда не може да се самопричини, тъй като се касае за силен и внезапен удар в областта на дясната предмишница при вдигане на дясната ръка над главата с цел предпазване на главата от удари, т.е. както съобщава и пострадалият Н..

Видно от заключението на вещите лица по назначената комплексна видео-техническа и лицево-идентификационна експертиза /л.130 -139 дос.п-во/дискът CD-R, марка „HP“, с ръкописен надпис на него „Рег. № 2276/07.09.2018 г.“- обект на експертизата- ВД-02579.1, съдържа два видеофайла в MP4 формат, два броя снимкови изображения от първия кадър на видеозаписите, организирани в папка с наименование „20180819000100-20180819003000“ и инсталационен плейър за възпроизвеждане на видеозаписи. Видеофайловете били с цифров презапис. Не са се установили следи от манипулация/намеса върху записаната информация. Записаното изображение било с понижена цветност, без звук, регистрирано от две външни камери с номер 01 и 06, с резолюция 704x576 пиксела, с вкопирани в кадър данни за дата и часово време. Съгласно показваните данни, записите обхващат интервала 00:01:00 ч.- 00:30:00 ч. на 19.08.2018 година. В интервала посочен в задачите на експертизата, а именно 00:19:00 ч.- 00:24:00 ч. на 19.08.2018 г. се виждат и е установено движението на две групи лица.

Първата група /лице от видим мъжки пол и три лица от видим женски пол/ се придвижва по посока горната част на кадъра, минава покрай сграда, намираща се отдясно на кадър, отдалечавайки се от камерата. Според

експертите, лицата заемат изключително малка част от общата площ на кадъра, което прави практически невъзможно точното проследяване на движението им след преминаването им покрай сградата.

Втората група лица /състояща се от три лица/ се движи по отсрещния тротоар /отляво на кадър/ и пресича улицата по посока на първата група. Отдалечеността на камерата прави невъзможно отграничаването на отделните действия и движението на лицата. Впоследствие три лица от видим мъжки пол са заснети да се движат обратно по посока на камерата.

От лицата и техните действия експертите са извлекли снимкови кадри, които са отразили в изследователската част на заключението по експертизата, подредени по хронологичен ред. Извлечените изображения заемат изключително малка част от общата площ на кадъра и не съдържат достатъчно устойчиво различни общи и частни идентификационни признаци, поради което не отговарят на изискванията за идентификация на конкретни лица.

От заключението на вещите лица по назначената видео-техническа експертиза /л.146 -154 дос.п-во/ е става ясно, че предоставената за изследване 1 брой флаш памет, черна на цвят, с надпис „Data Traveler 100 G3-64BG“, съдържа 1 брой видеофайл, записан в /.tr4/ формат, с наименование „Р. и В.“. Видеофайлът е цифров презапис от оригиналния файл, заснет от видеокамера, съдържащ запис от сватбено тържество, провело се на 18 срещу 19.08.2018 г. в ресторанта на хотел „Ловеч“. На файл с наименование „Р. и В.“ са заснети лицата, които са посочени в протоколите за разпознаване на лица в РУ на МВР Ловеч от датите 20.02.2020 г., 26.02.2020 г. и 12.06.2020 година. Онагледени са кадри на лицата в цял ръст и анфас. Записаните изображения са цветни, със звук, с резолюция 1920x1080 пиксела. Първото лице е с черен на цвят панталон и синкава на цвят риза с къс ръкав. Второто лице е с черен на цвят панталон и светла на цвят риза с къс ръкав. Третото лице е с тъмен на цвят панталон и сивкава на цвят риза с къс ръкав.

Представеният за изследване едни брой CD-R диск, марка „НР“, надписан с черен на цвят маркер с инициали „Рег. № 2276/07.09.2018 г.“, съдържа 4 броя файла. Експертите са установили, че два от файловете съдържат снимкови кадри, които са записани в /.jpg/ формат, а другите два съдържат видеофайлове записани в /.tr4/ формат. Видеофайловете

представляват цифров презапис от оригиналните файлове, заснети от видеокамери на охранителна камера.

На файлове с наименования „Camera1_LV1_LV1_20180819000103_20180819002959_1_1 G" и „Сатегаб_LV1_LV1_20180819000112_20180819002958_1_1G" се наблюдава движението на три лица от видим мъжки пол, движещи се по тротоар. Записаните изображения са цветни, без звук с резолюция 704x576 пиксела, с вкопирани в кадър данни за дата и часово време. Установява се от записите, че на 19.08.2018 г., около 00.24 часа лицата се движели по тротоар и попаднали в зоната на заснемане на камери с наименование „Сатега 01" и „Сатега 06".

Едно от лицата е с тъмен на цвят панталон и тъмна на цвят връхна дреха, до него в средата е лице с тъмен на цвят панталон и светла на цвят връхна дреха, вдясно от него на кадрите е лице с тъмен на цвят панталон и светла на цвят връхна дреха. Според експертите, идентификацията на дрехи по изображения изисква наличието на достатъчно по обем информация в изследваните изображения, позволяващи визуализация на индивидуалните признаци. Резолюцията на изследваните изображения, отдалечеността и ракурса на камерата, тяхното положение спрямо камерата и нивото на компресия, са довели до загуба на детайли в изображенията, което не дава възможност за извличане на устойчиво различни, частни, идентификационни признаци. Изображенията, извлечени от видеозаписа, са с качество, което не позволява отграничаване на индивидуализиращи признаци на дрехите на лицата, което ги прави негодни за целите на сравнителното изследване. Но при съпоставяне на дрехите от лицата от записите се установява, че има прилики в конфигурацията на облеклата от позиция на светъл и тъмен цвят дрехи.

От протоколите за разпознаване на лице и приложените към тях фотоалбуми /л.104 - 107, л.109 - 113 и л. 114 – 117, св. Г. Н. е разпознал Н. П., К. М. и В. П. като лицата, които са му нанесли му побой на 19.08.2018 г., около 00.22 часа, в гр. Ловеч.

Въззивната инстанция споделя така установената фактическа обстановка от първата инстанция.

Жалбата на Н. П., К. М. и В. П. е неоснователна.

Правилен и обоснован е извода на съда, че В. Н. П. е осъществил от обективна и субективна страна признаците от състава на престъпление по чл. 129, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК, като на 19.08.2018 г., около 00. 22 часа, в гр.Ловеч, на бул.,„България“, в близост до сградата на Областна администрация Ловеч, в съучастие като съизвършител с Н. М. П. и К. П. М., двамата от гр.***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, причинил на Г. Г. Н. от гр. Ловеч, средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на дясната пакетна кост, обуславяща трайно затрудняване на движението на дясната ръка за около 4-5 месеца.

К. П. М. е осъществил от обективна и субективна страна признаците на състава на престъпление по чл. 129, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК, като на 19.08.2018 г., около 00. 22 часа, в гр. Ловеч, на бул . „България“, в близост до сградата на Областна администрация Ловеч, в съучастие като съизвършител с В. Н. П. и Н. М. П., двамата от гр.***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, причинил на Г. Г. Н. от гр.Ловеч, средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на дясната лакетна кост, обуславяща трайно затрудняване на движението на дясната ръка за около 4-5 месеца.

Н. М. П. е осъществил от обективна и субективна страна признаците на състава на престъпление по чл. 129, ал. 2 във връзка с ал. 1 във връзка с чл. 20, ал. 2 от НК, като на 19.08.2018 г., около 00. 22 часа, в гр.Ловеч, на бул. „България“, в близост до сградата на Областна администрация Ловеч, в съучастие като съизвършител с В. Н. П. и К. П. М., двамата от гр.***, чрез нанасяне на удари с ръце и крака, причинил на Г. Г. Н. от гр.Ловеч, средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на дясната лакетна кост, обуславяща трайно затрудняване на движението на дясната ръка за около 4-5 месеца.

Тази инстанция не споделя довода на защитата, че не е доказано, че причиненото на Н. телесното увреждане представлява средна телесна повреда по чл. 129, ал. 2 НК. Сочи се, че самият пострадал в показанията си като свидетел в съдебно заседание, че сам се е лекувал, като си е превръзка с бинт и периодът, в който е имал затруднения с дясната си ръка не е бил по-дълъг от месец. Твърди се, че пострадалият е признал, че медицинско лечение, каквото е задължително според изслушаните медицински експертизи,

изразяващо се в гипсова имобилизация за 45 дни, не му е извършвано. Намират, че е налице колизия между твърденията на самия пострадад и възприетата от съда обвинителна теза за трайно затруднение движенията на дясната ръка на пострадалия за период от четири-пет месеца, тъй като не е съответна на събраните доказателства. Излагат довод, че нито едно от вещите лица по изслушаните две съдебно-медицински експертизи не дава отговор на въпроса защо в конкретния случай липсва задължителната при такива фрактури симптоматика - много силна болка, подуване и оток на наранената област, промяна в цвета на кожата в синкаво-виолетово в областта на фрактурата. Сочат, че такива не са констатирани при извършения преглед на лицето от съдебния лекар д-р Д. на 24.08.2021 г., което се установява от издаденото от него съдебно-медицинско удостоверение на л. 45 от досъдебното производство. Приемат, че такива симптоми липсват в цялата приложена по делото медицинска документация.

Въззивната инстанция приема, че този аргумент е неоснователен. РС-Ловеч е направил обоснован извод, че от събраните по делото доказателства е установен вида и характера на причинената на Н. телесна повреда.

От заключението на вещите лица по назначените съдебно-медицински експертизи, които тази инстанция кредитира, тъй като са обосновани и кореспондират на представените по делото медицински документация и показания на св. Н., се установява, че на Г. Н. е било причинено травматично счупване на дясната лакетна кост без разместване на фрагментите в средната трета на дясната предмишница, което представлява средна телесна повреда по смисъла на чл.129, ал. 2 от НК, поради което не следва да се сподели становището на адв. Ц., че не е доказан вида и характера на увреждането и дали представлява средна телесна повреда по смисъла на чл. 129, ал. 2 НК. От заключението на вещото лице д-р Г. се установява механизма на получаване на увреждането. Заключението на вещото лице съответства на показанията на Н. и на представените писмени доказателства-медицински документи. Вещото лице е приело, че причинената на Н. травма е в резултат на силен, внезапен удар в средата на лакътната кост и съвпада да е получена по начина, съобщен от пострадалия, а именно : в следствие на силни удари с ръце и крака, а не от падане и от собствената тежест. Според него, счупване на такова място на лакътната кост не може да се получи от падане напред и подпиране на ръката, тъй като в такъв случай счупването би било на типично

място, а не в средата. Констатираното от приложената медицинска документация счупване е било на изолирано място, по средата на костта и се е получило при инстинктивното вдигане на ръката над главата, за да се предпази от ударите, тъй като именно при това движение лакътната кост става външна и достъпна и под въздействието на внезапен, силен удар се чупи.

Неоснователен е аргумента на защита, че нито едно от вещите лица по изслушаните две съдебно-медицински експертизи не дава отговор на въпроса защо в конкретния случай липсва задължителната при такива фрактури симптоматика - много силна болка, подуване и оток на наранената област, промяна в цвета на кожата в синкаво-виолетово в областта на фрактурата. Н. е заявил в показанията, че в къщи сам си е превързал със стегнат бинт ръката и така е отишъл на преглед. От съдебномедицинското удостоверение № 104/2018 г. /л. 45/, издадено от д-р Д., се установява, че дясната предмишница на Н. е била превързана. Правилно е посочено от съда, че при това положение, характерните външни белези на подобна травма няма как да бъдат констатирани и описани от съдебния лекар. Съдебният медик е отразил, че счупването на дясната лакътна кост е установил от представената му рентгенография.

Заклученията на вещите лица по съдебно медицинските експертизи съответстват на писмените доказателства /медицинска документация, издадена във връзка с прегледите на пострадалия Н./ и на гласните доказателства – показания на Г. Н., както и на показанията на свидетелите А.И., М.Д. и Т.Т..

Въззивната инстанция не споделя тезата на защитата, че не е доказано авторството на деянието. Адв. Ц. излага, че липсват преки доказателства, че въззивниците са причинили умишлено на гражданския ищец в съучастие като съизвършители средната телесна повреда - травматично счупване на дясна лакътна кост, което обусловило трайно затрудняване на движението на дясната му ръка за около 4-5 месеца. Пред въззивната инстанция се застъпва теза, че нито един от разпитаните по делото свидетели, с изключение на гражданския ищец, не ги е посочил и разпознал като извършители на вмененото им престъпно деяние. Сочат, че от заключенията на комплексната видео-техническа и лицево-идентификационна и видео-техническа

експертизи също не може да се установи, че са лицата, които са участвали в твърдения от обвинението инцидент.

Този довод е бил изложен и пред първата инстанция, обсъден от нея и правилно е отхвърлен като неоснователен. Съдът е направил извод, че и тримата подсъдими са осъществили изпълнителното деяние на престъплението, като в съучастие помежду си, като извършители, нанасяйки множество удари с ръце и крака в тялото и по крайниците на св. Г. Н., са му причинили средна телесна повреда, изразяваща се в травматично счупване на дясната лакетна кост, поради нормалното движение на ръката му е било затруднено за период от 4 до 5 месеца.

Неоснователно е становището на защитата, че по делото не са налице преки доказателства за авторство на деянието и следва да се постанови оправдателна писъда по отношение на тримата въззивници. Този аргумент е изложен пред РС-Ловеч, обсъден от съда и правилно е приет като неоснователен. Съдът е анализирал целия събран доказателствен материал и е направил верен извод, че Н. П., К. М. и В. П., в съучастие като извършители, чрез нанесени от тях множество удари с ръце и крака спрямо пострадалия Г. Н. са му причинили посочената в обвинението средна телесна повреда. Авторството на деянието се установява от показанията на св. Н., които съответстват на показанията на свидетелите А.И., М.Д. и Т.Т., на писмените доказателства /медицинска документация, издадена във връзка с прегледите на пострадалия Н./, на извършените разпознавания, съставените протоколи и приложенияте и към тях фотоалбуми /л.104 - 107, л.109 - 113 и л.114 – 117/, както и на заключенията вещите лица по съдебно медицинските експертизи, и на видеотехническа /л.87-90/, комплексна видеотехническа и лицевоидентификационна /л.130-139/ и втора видеотехническа /л.147-153/ експертизи.

Показанията на св. Н. са последователни, точни и логични, поради което следва да бъдат кредитирани от съда. При извършените разпознавания, Н. е разпознал и трите въззивници, като лица, които са му нанесли побой на 19.08.2018 г. в гр.Ловеч. Неоснователно е становището на защитата, че не следва да се ценят извършените разпознавания, тъй като от съставените протокол за разпознаване и приложенияте фотоалбуми се установява, че са спазени разпоредбите на чл. 169-171 НПК при извършване на разпознаването.

Св. Н. е разпитан непосредствено преди извършването на разпознаването, като е описал лицата, които са му нанесли побой. От изготвените фотоалбуми към протоколите за разпознаване е видно, че заедно с въззивниците са представени още три лица със сходна на тях възраст, ръст, телосложение, овал на лицето и цвят на косите. Поради изложеното съдът не споделя тезата на адв. Ц., че действията по извършените разпознавания са опорочени, тъй като въззивниците са представени за разпознаване на Н. със служители на полицията.

Св. А.И., М.Д. и Т.Т. са присъствали на инцидента и показанията им кореспондират на показанията на св. Н., на заключенията на вещите лица по съдебно медицинските експертизи и на заключенията на вещите лица по назначените и изготвени видеотехническа /л.87-90/, комплексна видеотехническа и лицевоидентификационна /л.130-139/ и втора видеотехническа /л.147-153/ експертизи. От показанията им не се установява да са разпознали тримата въззивници, но и трите свидетелки са заявили, че лицата, които са се нахвърлили се върху Н., са били три от мъжки пол. Те са посочили посоката, от коя са дошли лицата и техните действия - съборили на земята пострадалия и са го ритали. Показанията на тези свидетелки кореспондират на данните от охранителните камери и извършения анализ от вещите лица. Правилно съдът е отбелязал, че независимо от факта, че записите от същите не са достатъчно ясни, за да могат да бъдат лицево идентифицирани лицатау заснети на тях, то информацията съдържаща се в тези записи косвено кореспондира с показанията на пострадалия Н. и трите свидетелки по отношение на срещата на пострадали с трите свидетелки, движението заедно по десния тротоар на бул. „България“ в посока РУ на МВР Ловеч до пешеходната пътека между сградата на Областната администрация и аптека „Seiba“, пресрещането им от група лица на това място и накрая движението на три лица от мъжки пол по същия тротоар, идващи от мястото на произшествието и отиващи в посока хотел ***. От заключението на вещите лица по изготвената видео-техническа експертиза № 58 /л.147-153/ се установяват три лица от мъжки пол, които са заснети да идват от мястото на произшествието в посока хотел ***. Те са анализирали веществените доказателства, представляващи CD-R диск, марка „пр“, надписан с черен на цвят маркер с инициали „Рег.№ 2276/07.09.2018 г.“ и черна на цвят флаш памет, с надпис „Data Traveler 100 G3-64BG“ и при направеното сравнително

изследване между кадрите, изобразяващи тримата въззивници, заснети на сватбеното тържество в ресторанта на хотел „Ловеч“ - дрехите, с които са били облечени въпросната вечер, с кадрите от охранителната камера, изобразяващи предвижването на трите лица от мъжки пол по тротоара покрай западната фасада на Съдебната палата в гр.Ловеч. Вещите лица са установили, че изображенията, извлечени от охранителната камера, са с качество, което не позволява отграничаване на индивидуализиращи признаци на дрехите на лицата, но при съпоставяне дрехите им са налице прилики в конфигурацията на облеклата в светъл и тъмен цвят. По изложените мотиви, въззивната инстанция не дава вяра на обясненията на въззивниците в частта, в която отричат авторството на деянието. Налице са достатъчно косвени доказателства, които преценени поотделно и в съвкупност, да водят до извод, че въззивниците са автори на престъплението, за което са осъдени.

От субективна страна, деянието е извършено от тримата въззивници виновно, при пряк умисъл, като са съзнавали общественотоопасния му характер, предвиждали са неговите общественотоопасни последици и са искали тяхното настъпване.

Тази инстанция не дава вяра на показанията на св. Л. Т. и Н. Т., разпитани в съдебно заседание на 19.10.22 г. Не следва да се дава вяра на показанията им в частта, в която се твърди, че след като е излязъл от ресторанта, на входа на хотела, Н. е псувал хората около него, като между тях са били и тримата въззивници. Св. Т. е възприела конкретна обида, която възпроизвежда в съдебно заседание. В показанията си св. Т. твърди, че Н. е псувал, като не конкретизира изречените от него думи. Тези показания противоречат на самите обяснения на въззивниците по отношение на действията на Н. пред хотела и изречените от него обидни думи. Самите обяснения на тримата въззивници си противоречат в тази им част по отношение на думи и действия на Н. след излизането му от ресторанта.

Жалбата на Г. Г. Н., чрез адв. Н., е неоснователна. Излага, че следва да бъде наложено наказание лишаване от свобода на тримата въззивници, в рамките над средните стойности, предвидени в чл. 129, ал. 2 от НК, каквото са поискали от състава на първоинстанционния съд.

При определяне вида и размера на наказанията на Н. П., В. П. и К. М., съдът е съобразил от една страна високата обществена опасност на деянето, а

като смекчаващи вината обстоятелства е отчел - чисто им съдебно минало, добрите характеристични данни, семейното им положение и факта, че работят и провокативното поведение на Н. в ресторанта, което не е било насочено срещу някой от тримата, но е първопричината за последвалото деяние. Съдът е наложил на Н. П., В. П. и К. М. наказание шест месеца лишаване от свобода на всеки един, при преобладаващи смекчаващи вината обстоятелства. Тази инстанция приема, че не е налице основание за изменение на присъдата в тази част, тъй като не установи отекчаващи или смекчаващи вината обстоятелства, които да не са съобразени при определяне на вида и размера на наказанията на въззивниците. Пред настоящата инстанция не се сочат отекчаващи обстоятелства от Н. и неговия повереник, които следва да се отчетат при определяне на размера на наказанията на въззивниците, а такива не се и констатира.

В съответствие с разпоредбата на чл. 66, ал. 1 от НК, съдът е отложил изпълнението на наказанията на Н. П., В. П. и К. М. за срок от по три години от влизане на присъдата в сила. Правилно РС-Ловеч е приел, че са налице предпоставките за приложение на чл. 66, ал. 1 НК - наложените наказания са до три години лишаване от свобода, въззивниците са неосъждани и за постигане на целите на наказанието, и преди всичко за поправяне на осъдените, не е наложително да изтърпят наказанията ефективно.

Настоящата инстанция намира, че така наложените наказания са справедливи, съответстват на обществената опасност на деянието и на авторите му, като чрез него ще се постигнат целите на наказанието, посочени в чл. 36 от НК.

Жалбата на Г. Г. Н., чрез адв. Н., е неоснователна и в гражданската част на присъдата, с която се иска да бъде изменена и да се уважи иска в пълния претендирай размер за разликата за горницата от 2 000. 00 лева до пълния претендирай размер от по 10 000. 00 лева. Посочва, че размера на неимуществените вреди е доказан, предвид претърпените болки и страдания и дългия период, в който се е възстановявал Н. от травмите, но определената сума в размер на 2 000. 00 лева е силно занижена оценка за тези вреди, касаещи нанесена средна телесна повреда.

В съответствие с разпоредбата на чл. 45 във връзка с чл. 52 от ЗЗД, съдът е осъдил подсъдимите В. Н. П., К. П. М. и Н. М. П. солидарно да

заплатят на Г. Г. Н. сумата от 2 000. 00 /две хиляди/ лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху тази сума, начиная от датата на увреждането - 19.08.2018 г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените по делото разноси в размер на 1 000. 00 лева, като иска за разликата до размера на претендираната сума от 10 000. 00 е оставил без уважение, като неоснователен и недоказан.

Налице са предпоставките на чл. 45 ЗЗД – виновно противоправно деяние, осъществено от В. П., К. М. и Н. П., причинена вреда на Н. и причинна връзка между тях. От заключенията на вещите лица по съдебно медицинските експертизи се установява вида и характера на увреждането на Н. и времето за възстановяването му. По делото е доказано, че на Н. е било причинено травматично счупване на дясната пакетна кост, която повреда е обусловила затруднение движенията на дясната му ръка за около 4-5 месеца, и множество травматични изменения, предимно по главата и тялото, които независимо, че са му причинили временно и неопасно разстройство на здравето, са довели до претърпени болки и страдания. Налице е причинна връзка между поведението на тримата въззивници и настъпния съставомерен резултат. При определяне на размера на обезщетението, съдът е съобразил претърпените болки и страдания от Н., времето за възстановяване, предприетото от него самолечение и практиката на съдилищата. Не е отчетено от съда провокативното поведение на Н. в ресторанта на заведението, което е първопричина за настъпване на деянието. Това обстоятелство следва да се съобрази при определяне на размера на неимуществени вреди. Независимо от изложеното, тази инстанция намира, че не е налице основание за промяна на размера на определеното обезщетение за неимуществени вреди на Н..

В съответствие с разпоредбата на чл. 189, ал. 3 НПК, съдът е осъдил В. Н. П., К. П. М. и Н. М. П. да заплатят солидарно на Ловешки районен съд сумата 210. 00 лева, представляваща разноси по делото, както и сумата от 80. 00 лева, представляваща държавна такса върху уважения размер на гражданския иск, а на ОД на МВР Ловеч солидарно да заплатят 577. 20 лева, представляваща разноси по делото.

Иззетите по делото като веществени доказателства 4 броя CD, след влизане на присъдата в сила следва да останат между кориците на делото, а 1

брой флаш-памет, черна на цвят, след влизане на присъдата в сила, седва да се върне на собственика й В.Л.Т. от гр.Ловеч.

Ловешкият окръжен съд приема, че следва да се потвърди присъда № 18/10.05.2022 г. по НОХД 545 по описа за 2021 г. на Ловешкия районен съд.

При този изход на процеса, следва да се остави без уважение молбата на адв. Н., за осъждане на В. Н. П., К. П. М. и Н. М. П., с горната самоличност, солидарно да заплатят на Г. Г. Н. от гр .***, сумата 1 000. 00 /хиляда/ лева, представляваща разноски пред настоящата инстанция, като неоснователна.

Водим от гореизложеното и на основание **чл. 338 от НПК**,
Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 18/10.05.2022 г. по НОХД 545 по описа за 2021 г. на Ловешкия районен съд.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ молбата на адв. Н., за осъждане на В. Н. П., К. П. М. и Н. М. П., с горната самоличност, солидарно да заплатят на Г. Г. Н. от гр .***, сумата 1 000. 00 /хиляда/ лева, представляваща разноски пред настоящата инстанция, като неоснователна.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____